

MIN FARBRORS FANTASTISKA RESA

JAG SER INTE RIKTIGT skillnad på resande och berättande. Jag tror det är min farbrors fel. Han har alltid berättat historier, med ingredienser obekymrat plockade från alla delar av medvetandet. Upplevt eller inte? Mindre intressant.

Ett av mina tidiga, resedanande minnen, är när min farbror sitter på sovrumsgolvet och för mig och min kusin målar upp ett land där människorna är höga som pallar och har skägg som räcker till marken. Skäggen använder de som kläder på vintern och turbaner på sommaren och en dag när en gubbe äter mat råkar han svälja sitt skägg. Det är grått och grovt. För att få loss härvan ur strupen ställer sig byn i led och håller varandra om livet; åhh-hej!

Skägget river i gubbens hals, det kommer upp småfiskar

och köttbitar och en osmält tomat när de grova stråna sakta halas ut.

Ni förstår.

Det där landet och det där bisarra bylivet ville jag uppleva.

Han berättade om kattugglor och Carl von Linné och Taj Mahal i ungefär samma tonläge.

Han hade sett världen.

”Färden får sin form först i detta ögonblick, när den delas av andra”

Det märkliga är att jag som vuxen förstått att min farbror är ganska obegåvad i resandets själva hantverk. Det kan knappast finnas en lägre stresströskel för förseningar, språkförbistring, betalningskrångel, köer, oväntade utgifter, felbokade platsbiljetter, än hans. Eller jo förresten, hans bror – min far – är snäppet värre. Men ändå. Den är låg.

Trots detta fortsätter min farbror envist att resa. Han känner sig döende i magsjuka i Indien, går nästan under av sömnlöshet i Seattle. Får hyrbilssammanbrott på Sardinien och anklagar kyparen för att servera självdöda djur i Grekland.

Men han överlever. Och så sitter han där, med spelande blick och full uppmärksamhet, och delar med sig av äventyren. Som om han aldrig legat över en hink i fyra dygn.

Jag har en känsla av att färden får sin form först i detta ögonblick, när den delas av andra i en varm, torr och trygg miljö. Att resandet och berättandet är två vägar på samma karta. Kanske går de ihop? Kanske kunde han hålla sig till den ena?

Bara han aldrig slutar berätta, för jisses vad bra han reser då.

Josefin Olevik

Josefin Olevik – som alltid längtar till Svansjökläppen och Gråstöten vid den här tiden på året.

